

THƠ VĂN và CẢM TÁC
của Thiền sư THÍCH THANH TỪ

MỘNG

Gá thân mộng,
Dạo cảnh mộng.
Mộng tan rồi,
Cười vỡ mộng.
Ghi lời mộng,
Nhấn khách mộng.
Biết được mộng,
Tỉnh cơn mộng.

Thiền viện Chân Không, tháng 7. 1980

PHÁ NGÃ

Mạng sống trong hơi thở,
Trong nhịp đập quả tim.
Thế nào là mạng sống?
Sự vay mượn liên tục.

Thiền viện Chân Không, tháng 8. 1982

GIÓ NGHIỆP

Đem vào là nhờ gió,
Tống ra cũng gió đưa.
Sự hô hấp tuần hoàn,
Tất cả đều do gió.
Một phen gió nghiệp dừng,
Thân này như khúc gỗ.

Thiền viện Chân Không, tháng 8. 1982

CUỘC ĐỜI QUA MẮT TÔI

Chiếc thân tứ đại khói,
Sinh hoạt thế gian mây.
Thành công khối nước đá,
Thất bại chùn bọt tan.
Nhục vinh bong bóng nước,
Thương ghét hạt sương mai.
Khổ vui trong giấc mộng,
Danh lợi bóng chim bay.
Tháng ngày cái chớp mắt,
Còn mắt nước trắng lay.
Chung cuộc cơn gió thoảng,
Viên mãn bầu trời trong.

Thiền viện Chân Không, tháng 6. 1984

CHIẾC THÂN PHÚT CHÓT

Còn động còn ấm còn ta,
Động dừng ấm hết thì ma ra đồng.
Thở than khóc lóc não lòng,
Thức thần theo nghiệp hết mong trùng phùng.

Thiền viện Chân Không, tháng 1. 1985

CHÂN KHÔNG

Chân không thể bất biến,
Huyễn hữu thường đổi thay.
Khói mây bọt bóng nước,
Tan hợp cuộc vờ xoay.
Linh lung trắng rọi biển,
Xanh biếc núi im lim.
Ngút ngàn mặt bể cả,
Thăm thẳm bầu trời xanh.
Đường phố xe qua lại,
Sông biển tàu tới lui.
Dòng đời duyên biến đổi,
Bệ đá đạo nhân ngồi.

Thiền viện Chân Không, tháng 7. 1985

ĐƯỜNG THẠCH ĐÀU

Đường Thạch Đầu thưở nọ,
Đặng Ân Phong té nhào.
Đường Thạch Đầu hiện tại,
Khách đi lòng nao nao.

Thiền viện Chân Không, tháng 7. 1985

ĐƯỜNG ĐẠI MAI

Đường Đại Mai uốn cong,
Cấp rải đều rồng cuộn.
Đại xòe lá che râm,
Mai đón đông cười mỉm.

Thiền viện Chân Không, tháng 7. 1985

ĐƯỜNG TIÊU ĐAO

Đây con đường Tiêu Dao,
Rộng bằng lại thẳng tắp.
Đầu cửa cổng Chân Không,
Đuôi ngọn đồi Tự Tại.
Xa đến khách xuất trần,
Khách xá, trai đường đón.
Mãng cầu, nhãn, mít khoe,
Hoa giấy, anh đào cợt.
Dưới phố vang nhạc mừng,
Gió đông lộng tà áo.

Thiền viện Chân Không, tháng 7. 1985

ANH NẾU BIẾT

Anh nếu biết, cuộc đời là thế ấy,
Còn gì đâu vương bận ở lòng anh.

Ai cười vui năm trước,
Ai khổ đau tháng này,
Ai tiền rừng bạc bể,
Ai bát cơm khó đầy,
Ai vinh quang tột đỉnh,
Ai tủ nhục cùng đờ?

Dòng đời cứ trôi, trôi qua mãi,
Năm tháng mang đi, đi kiếp người.

Đâu tá những ai, ai cố giữ,
Còn chẳng chỉ thấy một nắm mờ!

Hồ thu nước trong vắt,
Vàng trăng hiện sáng ngời.

Trẻ thơ đua nhau vớt,
Vớt mấy vẫn tay không.

Thôi đừng ngậy thơ nữa,
Ngửa mặt nhìn trời trong.

Ô kia! Vằng vặc trăng đêm vắng,
Đã hết, khổ công nhọc vớt mờ.

Nay được thấy trăng, trăng rạng rỡ,
Còn đâu run rẩy lặn tìm trăng!

Anh nếu biết, cuộc đời là thế ấy,
Còn gì đâu vương bận ở lòng anh.

Thiên viện Thường Chiếu, xuân Kỷ Tỵ 1989

TẶNG BẠN

Bạn biết chẳng cuộc đời đầy đau khổ?
Bởi con người mãi gieo rắc hận thù.
Gây đau thương, gây tang tóc, ngục tù,
Rốt cuộc chỉ còn là cơn ác mộng.

Nào lợi danh, nào tài sắc,
Từ xa nhìn chúng óng ánh lung linh.
Bọn mình đua nhau, tranh giành đuổi bắt,
Nắm được rồi, nhìn lại chỉ tay không.
Chúng vốn là, những chum bọ trên sông,
Còn chi đâu, chỉ toi công nhọc sức.
Trời trong, mây trắng, gió mát, trăng thanh,
Vườn cây xanh rờn, khóm hoa cười mím.
Nhạc đế nhẹ nhàng, giọng chim thanh thót,
Chính nơi này, đã hiện rõ chân nhân.
Hận ngàn năm đều tan nát trong mơ,
Đâu còn nữa những khổ đau buổi trước.

Muốn thấy nó, bạn đừng theo vọng tưởng,
Niệm lắng xảng chìm lắng biển thanh bình.
Đến đây rồi, hạnh phúc khó thừa trình,
Chỉ xem thấy, nụ cười luôn hé nở.

Thiền viện Thường Chiếu, tháng 7. 1992

VỀ QUÊ

Nhân loại ơi! Chúng ta làm lẫn,
Bỏ quê nhà, cất bước tha phương.
Mỗi bước đi, xa cách cố hương,
Trước mắt thấy, đầy đầy nguy hiểm.

Giông tố thổi, thuyền con khó vững,
Trên đường rừng, cọp sói chực chờ.
Núi cheo leo, hồ sâu thăm thẳm,
Sảy chân liền mất mạng tan thân.

Bạn đồng hành phản trắc, khó lường,
Mới thân đó, thành thù sau đó.
Hận nhau rồi, dao súng sẵn chờ,
Giết hại được, không lòng thương xót.

Trước mắt bủa giăng đầy cạm bẫy,
Ngưỡng đầu chờ, chông nhọn chịt chằng.
Lao lách giõi, chân sây máu đỏ,
Kẻ lơ là mất mạng như chơi.

Về đi thôi! nhân loại mền yêu,
Hãy dừng lại, chớ nên tiến bước.
Bởi một bước, thịt rơi máu đỏ,
Ta đại gì lao mãi khổ đau.

Mái nhà xưa êm ấm muôn đời,
Chờ con trẻ, cha già mỏi mắt.
Mẹ thân yêu trông ngóng con về,
Gặp được trẻ, thỏa lòng mong đợi.

Đây sự nghiệp kho tàng đầy dẫy,
Tha hồ con thụ hưởng vui chơi.
Trước sân nhà, hoa nở ngạt ngào,
Sau vườn cũ, trái oằn chín mọng.

Đâu còn nữa những ngày đau khổ,
Để sau lưng các thứ hiểm nguy.
Về quê rồi tình nghĩa thiếu chi,
Nhìn nhân loại như mình nào khác.

Thiên viện Thường Chiếu, tháng 7. 1992

HOA QUÌ DẠI

Đây là hoa quì dại
Chỉ mọc ven rừng hoang
Nép mình lè đường cái
Làm giậu chống kẻ gian.
Cuối thu nụ không sái
Đua nhau trở rực vàng
Mặc người khinh rừng dại
Cốt tồ điểm non sông.
Vui mục đồng thường hái
Chồn chuột luôn nấu mình
Che chở cho muôn loại.

Thiền viện Trúc Lâm, tháng 11. 1995

BÀI HỌC CỦA CUỘC ĐỜI

- ▲ Ngày nay bạn thương mến tôi.
Vâng! Tôi cảm ơn bạn.
Song ngày mai kia, tôi không dám nghĩ đến.
- ▲ Thế gian dành cho chúng ta khá nhiều điều bất như ý.
Chúng ta phải khéo tu để vượt qua những bất hạnh này.
- ▲ Những thay đổi đau lòng luôn đến với ta,
Khi chúng đến, ta nên cười chẳng nên khóc.
Vì đó là qui luật của thế gian.

Thiền viện Thường Chiếu, tháng 9. 1996

*